

„Dar fugi de poftele tinereții și urmărește dreptatea, credința, dragostea, pacea, cu cei care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată.” (versetul 22).

A fugi

Despărțirea de vasele de necinste devine vizibilă în *exterior*. La latura exterioară se adaugă însă obligatoriu latura *lăuntrică*. Aceste două laturi nu le putem despărți una de alta. Există pericolul ca noi într-adevăr să ne despărțim în exterior de stricăciunea din interiorul mărturisirii creștine, dar apoi cădem pradă ademenirilor vechii naturi.

De aceea porunca lui Dumnezeu este: fugi! Forma de timp a verbului arată clar că este o acțiune permanentă. Noi trebuie mereu să fugim. Sunt situații în care noi trebuie să ne împotrivim (de exemplu 1 Petru 5.9). Dar tot așa sunt situații, când trebuie să fugim. Întrebarea este, când trebuie să aplicăm o anumită reacție. În general putem spune, că noi trebuie să ne *împotrivim* atunci când adevărul este atacat sau credința noastră este încercată. Noi trebuie să *fugim* atunci când diavolul a țintit asupra cărnii (vechii naturi) noastre. Când este vorba de plăceri și satisfaceri ale cărnii, atunci totdeauna trebuie să fugim. Exemplul cel mai concludent în acest sens este Iosif. El a fugit de soția lui potifar, atunci când ea a vrut să-l ademenească la păcat.

Pofta este o dorință pătimasă. Poate fi vorba de poftă senzuală și sexuală. Însă noi nu ar trebui să limităm expresia la acestea. Ea este mult mai cuprinzătoare și depășește plăcerile senzuale ale cărnii. Contextul versetului arată clar că Pavel are în vedere mai degrabă alte poftă. Ele sunt numite „poftele tinereții”, deoarece în anii tinereții ele sunt un pericol deosebit. Dar nimeni – chiar și atunci când el a devenit în vârstă – nu este scutit de aceste poftă ale tinereții. Ne gândim de exemplu la intoleranță, mânie, mândrie, etc.

Desigur, nu este nimic greșit să fi tânăr. Dimpotrivă. Entuziasmul, puterea, energia și prospețimea tinereții sunt foarte folositoare în slujba pentru Domnul. Dar în tinerețe există pericolul să vrei câteodată să alergi mai repede decât Domnul. Din când în când ești prea vijelios. Și mândria, nechibzuința, nerăbdarea și încrederea de sine sunt pericole, care în mod deosebit tocmai în anii tinereții ne însoțesc. În afară de aceasta tinerii sunt uneori înclinați să-și formeze o părere nepotrivită despre alții. Tocmai în legătură cu versetele anterioare aceasta este un pericol deosebit pentru toți. Dacă ne-am curățit de vasele de necinste, s-ar putea să avem o părere nepotrivită. În privința aceasta noi suntem atenționați.

Urmărește

„Fugii” îi stă în față „urmărirea”. Aceasta este un aspect pozitiv. Cine este permanent pe fugă, dar nu are nici o țintă, acela nu va duce o viață de creștin fericită. David scrie în Psalmul 34.14; „Depărtează-te de rău și fă binele”. Ambele aspecte aparțin de nedespărțit împreună. În viața noastră avem nevoie de țeluri clare pozitive. Aici sunt numite unele țeluri. „A urmări” este tradus în alte locuri prin „a alerga” sau „a urmări – în sens vânătorească” (Filipeni 3.14; Evrei 12.14). Pentru aceasta avem nevoie de energie, de dăruire și de hotărâre. Forma de timp a verbului arată ca și la „a fugi”, că este vorba de o cerere, care trebuie împlinită permanent. Este un proces permanent, cât timp noi suntem pe pământ.

După aceea se concretizează ce trebuie să urmărim:

- *Dreptatea*: Aici nu este vorba de dreptatea care vine prin credință. Cine a fost socotit drept, nu mai trebuie să urmărească după această dreptate, căci el o are deja. Aici este vorba mai curând de dreptatea practică. Ea este numită pe primul loc, deoarece ea este în contrast cu nedreptatea, de care trebuie să ne depărtăm. Noi suntem deseori înclinați să așezăm dragostea la început. Este adevărat că dragostea este importantă. Fără dragoste totul este nimic. Dar dragostea nu este totul. Tocmai aici este vorba în primul rând de concordanța cu voia și Cuvântul lui Dumnezeu. F. B. Hole prezintă aceasta într-o formă foarte concentrată: „Dreptatea este ceea ce este corect înaintea lui Dumnezeu”.
- *Credința*: Nu este vorba de credința salvatoare, care apucă mântuirea, pe care Dumnezeu ne-o oferă. Aici nu este vorba nici de bunul credinței. Pavel se referă mai degrabă la încrederea cu credință în Dumnezeu în viața de fiecare zi și în practică. Această credință ne leagă cu o lume invizibilă. Atâta timp cât noi mai suntem aici în luptă, avem nevoie de această legătură spre cer. Noi nu trăim prin vedere, ci prin credință. Această credință este opusă încrederii în propria putere și propriile cunoștințe. Dacă noi vrem să fim în casa mare vase spre cinste, atunci avem nevoie de această încredere. Cuvântul folosit aici pentru „credință” este tradus în alte locuri prin „credincioșie” (de exemplu Galateni 5.22; Tit 2.10). În timpuri grele, când mulți s-au îndepărtat de Domnul, El Se poate aștepta la această credincioșie din partea noastră.
- *Dragoste*: Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre. Cum se arată aceasta în viața zilnică, vedem de exemplu în 1 Corinteni 13. Este vorba pe de o parte de dragostea noastră față de Dumnezeu, pe de altă parte – și aceasta pare să stea aici pe prim plan înaintea noastră – de dragostea noastră față de copiii lui Dumnezeu, oriunde s-ar putea ei găsi. Noi suntem nu numai *capabili* să-i iubim, ci noi *trebuie să-i iubim realmente*. În dragoste noi nu trebuie să facem nici o diferențiere. Este altceva, că forma de exprimare a dragostei se poate schimba corespunzător împrejurărilor. Pericolul ca dragostea să se răcească apare în mod deosebit atunci când ne ținem despărțiți de vasele spre dezonoare. De aceea apare solicitarea să urmărim dragostea.
- *Pacea*: Pacea este numită pe ultimul loc. Ea este rezultatul celorlalte virtuți. Isaia 32.17 leagă de asemenea dreptatea cu pacea și spune: „Lucrarea dreptății va fi pacea” (compară și cu Iacov 3.18). Pacea are a face la modul cel mai general cu situațiile noastre și cu oamenii pe care îi întâlnim. Aici nu este vorba de pacea cu Dumnezeu. Aceasta o avem prin lucrarea Domnului nostru. El a făcut pace prin sângele crucii Sale (Coloseni 1.20). De asemenea aici nu este vorba în primul rând de pacea lui Dumnezeu. Ea este premisa ca noi să putem năzui după pace. Ce Pavel vrea să prezinte aici, este pacea pe care noi trebuie s-o avem cu frații noștri și cu surorile noastre și în afară de aceasta cu toți oamenii.

Nici o izolare

Noi nu suntem singuri pe acest drum al punerii deoparte de vasele spre dezonoare. Despărțirea nu conduce la izolare. Ar fi fatal, dacă noi am deveni „separatiști”, care merg absolut singuri pe drumul lor și nu au nici o legătură cu alți credincioși. Nu, totdeauna se

găsesc credincioși care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. Ne amintim încă o dată de Ilie, care a făcut exact această greșeală.

„A chema pe Domnul dintr-o inimă curată” stă într-o oarecare opoziție cu „rostirea numelui Domnului” (versetul 19). Astăzi sunt mulți oameni care rostesc acest Nume. Sunt oameni care se numesc după Numele lui Hristos, dar deseori nu au nici o legătură cu El. Însă aici este vorba de credincioși. Sunt oameni, care cheamă Numele Domnului – și anume dintr-o inimă curată.

Să observăm că este vorba de „Domnul”. Declarația noastră de partea Lui trebuie să se dovedească veritabilă, prin aceea că facem voia Lui. Aici este vorba de înlăuntrul omului. Este vorba de persoane care s-au curățit. De aceea ei cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. Este adevărat: noi nu putem vedea direct în inima cuiva. Dar noi putem vedea foarte bine dacă este dăruire pentru Hristos și hotărâre pentru El și cauza Lui. Unde vedem o mărturie clară pentru El și o ținută morală sănătoasă, putem considera că este vorba de oameni cu care noi putem urmări împreună dreptatea, credința, dragostea și pacea. În privința aceasta să fim foarte prudenți, să nu facem conștiința noastră și cunoștințele noastre proprii cu privire la gândurile lui Dumnezeu ca etalon cu care să apreciem pe alții.

Este bine de știut că Dumnezeu tocmai în zilele din urmă și în timpuri grele pune alături de noi frați și surori de credință, care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. Sunt oameni care vor să îndeplinească ce Pavel a scris copilului său Timotei acum aproape 2000 de ani. Noi nu suntem singuri. Dumnezeu pune alături de noi pe alții, cu care noi putem urmări împreună virtuțile numite.

În Isaia 51.1 este vorba de oameni, care urmăresc dreptatea. „Ascultați-Mă, voi, care urmăriți dreptatea, cei care-L căutați pe Domnul.” Imediat după aceea este vorba de Avraam. Dacă a fost cu adevărat cineva care a fost singur pe drumul credinței, atunci acela era Avraam. Dumnezeu spune tocmai în locul acesta: „Eu l-am chemat când era singur”. Și cu toate acestea Avraam nu era total singur, căci noi citim: „Priviți la Avraam, tatăl vostru, și la Sara, care v-a născut” (Isaia 51.2). Sara nu a fost totdeauna un ajutor pentru soțul ei – cu toate acestea Dumnezeu a pus-o alături de el. Împreună urmăreau dreptatea. Este dorința Domnului nostru ca noi să luăm această hotărâre de inimă.

„Dar ferește-te de întrebările nechibzuite și lipsite de învățătură, știind că nasc certuri” (versetul 23).

Tema „ceartă” și „chestiuni litigioase” ocupă un spațiu mare în ambele epistole către Timotei. Pavel atenționează mereu cu privire la ele. În 1 Timotei 6.4 el vorbește despre mituri și genealogii fără sfârșit, care duc mai degrabă la neînțelegeri decât să facă să înainteze lucrarea lui Dumnezeu. În 1 Timotei 6.4 este vorba de oameni care sunt bolnavi de întrebări fără rost și lupte de cuvinte. În versetul 24 al capitolului nostru i se amintește lui Timotei, că un rob al Domnului nu trebuie să se certe. Deci pe de o parte este vorba ca noi înșine să nu ne certăm, iar pe de altă parte se arată cum trebuie să ne comportăm față de aceia care dau naștere în poporul lui Dumnezeu la astfel de certuri.

În versetul 14 i se cere lui Timotei să îndemne stăruitor înaintea Domnului să nu aibă dispute de cuvinte. În versetul 16 ar trebui evitate vorbirile deșarte, lumești. Acum se spune lui Timotei să se ferească de întrebările nechibzuite și lipsite de învățătură. Folosirea

cuvântului „dar” arată clar că astfel de întrebări nechibzuite și lipsite de învățătură stau în calea dreptății, credinței, dragostei și păcii.

Aici nu se spune clar în ce constau în detaliu aceste întrebări nechibzuite. Este posibil să fie vorba de întrebări referitoare la Lege. Fapt este că pricina unor astfel de întrebări nechibzuite este în poftele păcătoase ale cărnii (Iacov 4.1). Pavel numește aceste întrebări nechibzuite și lipsite de învățătură. „Nechibzuit” înseamnă și „nebu” sau „prostănac”. „Lipsit de învățătură” înseamnă și „neînvățat”, „fără experiență” sau și „nedisciplinat”. Disputele, care au un astfel de caracter, ar trebui respinse, aceasta înseamnă că noi ar trebui să ne dăm la o parte din calea lor.

Disputele în sensul acestui verset sunt controversate cu privire la lucruri care sunt contestate și nu au un fundament întemeiat. Noul Testament vorbește în alte locuri despre dispute care trebuie clarificate. Epistola către Romani 14.1 vorbește despre întrebări îndoielnice, care trebuie clarificate. Un exemplu despre acestea găsim în Faptele Apostolilor 15. În versetul 2 este vorba de „nu puține discuții”, care erau de discutat. Însă aici este vorba de dispute, care sunt nebune și fără sens. Ele trebuie respinse, deoarece nu are nici un sens să te ocupi cu ele. Deci noi trebuie să învățăm să diferențiem, despre ce fel de „dispute” este vorba.

Pentru noi este valabil: noi nu trebuie să ne dăm la o parte dinaintea oricărei discuții controversate referitoare la întrebări biblice. Petru ne cere să fim totdeauna gata să dăm socoteală oricui. Nu fără motiv el adaugă: „... dar cu blândețe și cu teamă” (1 Petru 3.15). Dar dacă observăm că este vorba de dispute nebune și lipsite de învățătură, atunci noi trebuie consecvent să le respingem. Discuția cu privire la acest fel de dispute va duce numai la alte dispute.

„Și un rob al Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând față de toți, capabil să-i învețe, răbdător” (versetul 24)

Pavel îl denumește aici pe Timotei ca „rob al Domnului”. În același timp el extinde îndrumarea la toți cei care slujesc Domnului lor. „Rob” înseamnă aici „sclav”. Pavel însuși se numește deseori un „sclav al lui Hristos”. Noi suntem răspunzători față de Domnul nostru pentru ceea ce El ne dă să facem.

Ca robi ai Domnului noi nu trebuie să ne certăm. Nu avem nici un drept să ne certăm. Dimpotrivă: noi trebuie să fim caracterizați prin cele trei însușiri, și anume, blândețe, capacitatea de a învăța pe alții și răbdare. Aceste trei însușiri le găsim în chip desăvârșit la Domnul nostru. Despre El citim în evanghelia după Matei 12.19, că El nu Se va certa și nici nu va striga. Prin aceasta s-a împlinit cuvântul prorocului Isaia referitor la Robul Domnului (compară cu Isaia 42.1-4). Ca nimeni altul, Domnul Isus ca Rob al lui Dumnezeu a fost caracterizat de blândețe, de aptitudinea de a învăța pe alții și de răbdare. În epistola 2 Corinteni 10.1 Pavel amintește de „blândețea și bunătatea lui Hristos”. Domnul Însuși cere ucenicilor Săi: „Învățați de la Mine, pentru că Eu sunt blând și smerit cu inima” (Matei 11.29). De mai multe ori citim în evangheliile că ascultătorii Lui erau uimiți de învățătura Lui. Ca robi ai Domnului, noi nu ne apărăm pe noi înșine, ci noi îndeplinim misiunea noastră în ascultare și credincioșie, și anume fără sentimente de amărăciune, fără mânie și fără sentimente de răzbunare. Noi nu suntem aspri și autoritari. În acțiunea noastră față de alții suntem consecvenți și totuși cu bunătate, bunăvoință și îndelungă răbdare.

A fi blând înseamnă că noi nu stăruim asupra drepturilor noastre, atunci când suntem atacați. A fi răbdător înseamnă să suporti ceva fără să fi ofensat. Capacitatea de a învăța pe alții este o însușire care în 1 Timotei 3.2 se cere de la un supraveghetor. Nu este vorba în primul rând să ai cunoștințe mari sau o înțelegere excelentă a Bibliei, ci de faptul să dai mai departe și să explici cunoștințele. În această atitudine trebuie noi să stăm față de ceilalți, în mod deosebit față de aceia care vor să se certe.

Un rob bun al Domnului este deci pe de o parte caracterizat prin aceea că el poate suporta răul. Nu este ușor să înghiți critică – în mod deosebit atunci când ea este nedreaptă. Dar Domnul Isus ne-a demonstrat-o printr-o viață exemplară. Noi trebuie să mergem pe urmele pașilor Aceluia care „fiind insultat, nu răspundea cu insultă; suferind, nu amenința, ci Se încredința pe Sine Celui care judecă drept” (1 Petru 2.23). Totodată un rob bun va fi totdeauna gata să prezinte plin de dragoste ceea ce corespunde adevărului lui Dumnezeu.

„corectându-i cu blândețe pe cei care se împotrivesc, poate le va da Dumnezeu pocăință, spre cunoștința adevărului” (versetul 25).

Celor trei însușiri prezentate în versetul 24 li se adaugă a patra însușire. Robul Domnului trebuie să fie capabil să corecteze cu blândețe pe împotrivitori.

Blândețea este o însușire, pe care noi o găsim de multe ori în Biblie, atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament. Despre Moise citim că el era foarte blând, „mai mult decât toți oamenii care erau pe fața pământului” (Numeri 12.3). Că tocmai Moise este caracterizat așa, aceasta arată clar că aici nu este vorba despre o însușire naturală. Prin natura lui, Moise era orice, numai blând nu era. El era un ucigaș. Dar în școala lui Dumnezeu s-a maturizat, așa că Dumnezeu a putut să dea această mărturie despre el. Remarcabil este contextul în care este amintită această evidențiere. În Numeri 12 vedem cum fratele și sora lui s-au ridicat împotriva lui și pe nedrept l-au atacat. Blândețea unui om se arată mai puțin în zilele bune, decât atunci când este atacat.

În Grecia antică cuvântul „blândețe” a fost folosit pentru caii tineri, care erau învățați la călărie. Voința animalelor tinere trebuia înfrântă cu prudență, pentru ca ele să aparțină călărețului. Trebuia însă să se aibă în vedere ca energia și setea de fapte mari a cailor să nu aibă de suferit. Blândețea nu este deci nicidecum un semn de slăbiciune. De aceea cuvântul se poate traduce alternativ cu „puterea și tăria ținută conștient sub control”.

Această energie spirituală este realmente necesară. Căci robul Domnului trebuie să corecteze pe împotrivitori având această atitudine launtrică. Noi găsim aceasta în chip desăvârșit la Domnul nostru. Nimeni n-a fost așa de blând ca El. Cu toate acestea nu s-a dat înapoi de la confruntarea cu împotrivitorii Săi. De mai multe ori i-a pus la punct cu cuvinte clare. Să ne gândim numai la cele șapte „vai”-uri din evanghelia după Matei 24.

Expresia „împotrivitori” arată clar că aici nu este simplu vorba de păreri diferite sau de întrebări legate de interpretarea Scripturii. Evident Pavel se referă – cel puțin în primul rând – la aceia, care au dat naștere la dispute lumești. Dumnezeu nu le lasă simplu nebăgate în seamă, și nici robul Domnului nu trebuie s-o facă. Acești „împotrivitori” trebuie corecți. „A corecta” înseamnă „a povățui”, „a învăța” sau „a îndruma”. De aceea instrumentul pentru aceasta poate fi numai Cuvântul lui Dumnezeu, care este folosit sub călăuzirea Duhului Sfânt.

Corectarea are o motivare clar conturată: robul Domnului așteaptă ca Dumnezeu să dea împotrivorului pocăința spre cunoștința adevărului. Pavel spune care este țelul și instrumentul corectării. Țelul este în primul rând cunoștința adevărului. „Cunoștința adevărului” nu înseamnă un adevăr al credinței special, ci foarte general, ceea ce este adevărat. În textul original lipsește articolul. Este deci vorba, ca lucrurile să fie văzute așa cum le vede Dumnezeu. Evident la împotrivorii aceasta nu mai era așa.

Instrumentul pentru aceasta este pocăința. Pocăința este o atitudine lăuntrică a inimii. Să te pocăiești înseamnă să gândești altfel decât până acum. Când un păcătos se pocăiește, atunci în primul rând el gândește altfel despre sine însuși și în al doilea rând despre Dumnezeu. Aceasta devine clar în exemplul fiului pierdut din Luca 15. Acolo învățăm și că pocăința stă totdeauna în legătură cu întoarcerea și mărturisirea.

Pocăința este mai mult decât regretarea răului. Pocăința merge mai departe decât căința. Căință este când ne pare rău de ceea ce am făcut. Exemple de oameni care s-au căit de faptele lor, fără să se fi pocăit cu adevărat sunt Saul (în Vechiul Testament) și Iuda (în Noul Testament). Pocăința este schimbarea minții și a inimii. La citirea Bibliei recunoaștem două laturi. Pe de o parte omul este solicitat să se pocăiască (de exemplu Faptele Apostolilor 3.19; Apocalipsa 2.16). Pe de altă parte – și aceasta stă aici pe prim plan – este Dumnezeu, Cel care îl conduce pe om la pocăință. Aceasta este exprimat foarte frumos în Romani 2.4, unde Pavel scrie că sunt bogățiile bunătății și ale îngăduinței și ale îndelungii răbdări a lui Dumnezeu care conduc pe păcătos la pocăință. De aceea Hristos a venit pe pământul acesta, ca să cheme pe păcătoși la pocăință (Luca 5.32). Privită sub acest aspect, pocăința nu este altceva decât un rezultat al harului suveran al lui Dumnezeu.

Păcătosul se pocăiește când vine la Dumnezeu. Dar și credinciosul rătăcit se pocăiește când s-a abătut de pe drum. Pavel scrie credincioșilor din Corint: „Acum mă bucur, nu pentru că ați fost întristați, ci pentru că ați fost întristați spre pocăință; pentru că ați fost întristați potrivit lui Dumnezeu, pentru ca în nimic să nu fiți păgubiți de noi. Pentru că întristarea potrivit lui Dumnezeu lucrează pocăință spre mântuire, de care nu-ți pare rău; dar întristarea lumii lucrează moarte” (2 Corinteni 7.9-10).

„și ca să se trezească din cursa diavolului, fiind prinși de el pentru voia lui” (versetul 26).

Cine este condus prin pocăință înaintea lui Dumnezeu spre cunoștința adevărului, se va trezi și va ieși din cursa diavolului. Numai Dumnezeu poate face ca un rătăcit să se trezească din nou, aceasta înseamnă, ajunge să gândească spiritual. Cine nu este treaz, este incapabil să judece spiritual. Noi nu avem voie să uităm că satan este unul din vrăjmașii cei mai mari ai creștinului. El este împotriva noastră și pune cursele sale. În 1 Timotei 3.7 Pavel a vorbit deja despre o astfel de cursă, în care ar putea cădea unul întors de curând la Dumnezeu. Aici au căzut în cursă aceia care au dat naștere la dispute nehibzuite și lipsite de învățătură. Cine a fost prins de diavolul în acest sens, acela poate să facă numai voia diavolului. El este mingea de joc a diavolului și în felul acesta incapabil să trăiască spre onoarea lui Dumnezeu. Țelul lui Dumnezeu dimpotrivă este să scoată oameni din această captivitate, pentru ca ei să fie din nou liberi să facă voia lui Dumnezeu.

Expresia „pentru voia lui” se poate referi gramatical pe de o parte la diavol. Dacă citim versetul în felul acesta, atunci înțelesul este, că oamenii care sunt ținuți captivi în felul acesta

de către diavol, fac numai voia diavolului. Adnotarea traducerii GBV 2001 redă o alternativă de interpretare a textului. Corespunzător acesteia – și aceasta este de asemenea posibilă din punct de vedere gramatical – afirmația se referă la Dumnezeu. Înțelesul este atunci acesta, că Dumnezeu dorește ca oamenii să fie eliberați din legăturile satanice, pentru ca în viitor să facă voia lui Dumnezeu. Scriitorul epistolei către Evrei dorește la sfârșit, ca noi să fim desăvârșiți în orice lucrare bună, „ca să facem voia Lui” (Evrei 13.21). Aceasta este în cele din urmă voia lui Dumnezeu cu fiecare din noi.